

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei”. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebrul Hercule Poirot – cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes – apare încă din primul roman al Agathe Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul sir Max Mallowan.

A murit în 1976.

Agatha Christie

MOARTE PE NIL

Traducere din limba engleză de
JUSTINA BANDOL

CAPITOLUL UNU

I

– Linnet Ridgeway!

– Ea e! spuse domnul Burnaby, proprietarul barului Three Crowns, și-i dădu un cot tovarășului său.

Cei doi bărbați holbară niște ochi rotunzi bucolici și rămaseră cu gura căscată.

Un Rolls-Royce masiv, roșu aprins, se oprise în fața poștei.

Din el sări afară o tânără cu capul gol, îmbrăcată într-o rochiță ce părea (dar numai *părea*) cât se poate de simplă. O fată cu păr auriu și cu trăsături regulate, care-i trădau autoritatea, și cu o siluetă încântătoare – o fată cum rar se vedea în Malton-under-Wode.

Cu pași repezi, imperioși, intră în incinta poștei.

– Ea e! zise din nou domnul Burnaby și continuă impresionat, cu voce scăzută: E milionară... Are de gând să bage zeci de mii în proprietatea aia.

Piscine, grădini italienești, o sală de bal, plus juma' de casă dărâmată și reconstruită...

– O să aducă bani în oraș, spuse prietenul său, un ins subțire, cam jerpelit. Vocea îi era plină de invidie și de resentiment.

Domnul Burnaby fu de acord.

– Da, e mare lucru pentru Malton-under-Wode. Mare lucru! Domnul Burnaby era foarte mulțumit că așa stau lucrurile. O să ne scuture pe toți cum trebuie, adăugă.

– Nu ca Sir George, zise celălalt.

– A, pe el caii l-au nenorocit, replică domnul Burnaby indulgent. N-a avut niciodată noroc.

– Cât a luat pentru moșie?

– Vreo șaij' de mii bunicile, așa am auzit.

Bărbatul cel subțire scoase un fluierat.

Domnul Burnaby continuă triumfător:

– Și cică ea o să mai cheltuiască șaizeci cu toate reamenajările.

– Frățioare! replică subțiraticul. De unde are toți banii ăștia?

– Din America, așa am auzit. Maică-sa a fost singurul copil al unuia dintre milionarii ăia ai lor. Ca în filme, nu?

Tânăra ieși din incinta poștei și urcă în mașină. Bărbatul cel subțire o urmări cu privirea în timp ce pornea motorul și se îndepărta și mormăi:

– Zău dacă nu mi se pare nedrept cum arată. Și bani, și frumusețe – e prea mult! Când o fată e atât de bogată, n-are dreptu' să fie și frumoasă. Iar ea e *chiar* frumoasă... Are de toate fătuca asta. Nu e drept, pur și simplu...

II

Extras din rubrica de mondenități a ziarului *Daily Blague*:

Printre cei care luau cina la Chez Ma Tante am zărit-o pe frumoasa Linnet Ridgeway. Stătea la masă cu onorabila¹ Joanna Southwood, cu lordul Windlesham și cu domnul Toby Bryce. După cum se știe, domnișoara Ridgeway este fiica lui Melhuish Ridgeway, căsătorit cu Anna Hartz, și moștenește de la bunicul ei, Leopold Hartz, o avere imensă. Încântătoarea Linnet este vedeta momentului, și se zvonește că logodna ei ar putea fi anunțată curând. Cu siguranță lordul Windlesham părea foarte „prins“!

¹ Onorabil (*Honourable*) este un titlu acordat în Marea Britanie fiilor și fiicelor de baroni și viconti (nobili mai mărunți). (n.tr.)

III

– Draga mea, cred că domeniul are să fie absolut *superb*! spuse onorabila Joanna Southwood.

Erau în dormitorul lui Linnet Ridgeway din Wode Hall.

Pe fereastră, dincolo de grădini, se vedea câmpul deschis, cu umbrele albastre ale pădurilor.

– Arată perfect, nu-i așa? zise Linnet și se rezemă cu brațele de pervazul ferestrei.

Avea un chip însuflețit, înflăcărat, energic. Lângă ea, Joanna Southwood părea cumva ștearsă – o tânără înaltă, subțire, de 27 de ani, cu o figură alun-gită, inteligentă, și cu sprâncene pensate într-un mod neobișnuit.

– Și ai făcut atât de multe în atât de puțin timp! Ai avut mulți arhitecți?

– Trei.

– Cum sunt arhitecții? Nu cred că am văzut vreodată vreunul.

– Erau buneici. Mi s-au părut cam nepractici câteodată.

– Draga mea, sunt sigură că ai avut *tu* grijă de asta! Ești cea mai *pragmatică* ființă din lume! Joanna luă în mână un șirag de perle de pe masa de toaletă. Bănuiesc că astea sunt adevărate, nu, Linnet?

– Bineînțeles.

– Știu că e „bineînțeles“ pentru tine, draga mea, dar pentru majoritatea oamenilor n-ar fi deloc. S-ar mulțumi cu unele de cultură sau chiar cu imitații. Scumpa mea, sunt absolut incredibile, se asortează perfect. Trebuie să coste o avere!

– Ți se par vulgare?

– Nu, nici vorbă – sunt doar o mostră de frumusețe pură. Cât valorează, până la urmă?

– Cam cincizeci de mii.

– O sumă de toată frumusețea! Nu ți-e teamă c-o să ți le fure cineva?

– Nu, le port în fiecare zi – și, oricum, sunt asigurate.

– Dă-mi voie să le port până la cină, te rog, scumpa mea! M-aș simți foarte bine!

Linnet râse.

– Desigur, dacă vrei.

– Știi, Linnet, te invidiez cu adevărat. Ai pur și simplu *tot* ce-ți poți dori. La douăzeci de ani ești propria ta stăpână, ai o avere incalculabilă, ești frumoasă și debordezi de sănătate. Ba mai ești și *deșteaptă*! Când împlinești douăzeci și unu?

– În iunie. O să dau o mare petrecere de majorat la Londra.

– Și pe urmă ai de gând să te măriți cu Charles Windlesham? Toți gazetărașii ăștia dezgustători de scandal sunt puși pe jar. Iar Charles ți-e într-ade-văr uimitor de devotat.

Linnet dădu din umeri.

– Nu știu. Adevărul e că nu vreau să mă mărit cu nimeni deocamdată.

– Draga mea, ai perfectă dreptate! Pe urmă nu mai e niciodată la fel, nu?

Telefonul sună strident, iar Linnet se duse să răspundă.

– Da? Alo?

Îi răspunse vocea majordomului.

– Vă caută domnișoara de Bellefort. Să vă fac legătura?

– Bellefort? Da, da, desigur, fă-mi legătura!

Se auziră un clic și apoi o voce, însuflețită, plăcută, ușor găfăită.

– Bună ziua, domnișoara Ridgeway? *Linnet!*

– *Jackie, draga mea!* N-am mai auzit nimic de tine de o *grămadă* de vreme!

– Știu. E groaznic. Linnet, aș vrea foarte mult să te văd.

– Draga mea, n-ai putea să vii încoace? Să vezi noua mea pasiune. Mi-ar face mare plăcere să ți-o arăt.

– Chiar asta aveam de gând să fac.

– Foarte bine, ia repede trenul sau mașina!

– S-a făcut. Mi-am luat un hârb cu două locuri. Am dat cînșpe lire pe el. În unele zile se comportă foarte frumos, dar are toane. Dacă nu ajung până

la ora ceaiului, să știi că e vreo toană de-a mașinii. La revedere, scumpa mea!

Linnet puse receptorul jos și se apropie din nou de Joanna.

– E prietena mea cea mai veche, Jacqueline de Bellefort. Am fost împreună la o mănăstire de maici din Paris. A avut un ghinion îngrozitor. Tatăl ei era conte francez, mama – americană, din Sud. Tatăl a fugit cu altă femeie, iar mama și-a pierdut toți banii în crahul bursei de pe Wall Street. Jackie a rămas complet lefteră. Nu știu cum o fi reușit să se descurce în ultimii doi ani.

Joanna își lustruia unghiile sângerii cu pernița de unghii a amicei sale. Se lăsă pe spate, cu capul într-o parte, examinând rezultatele.

– Draga mea, zise ea cu voce tărăgănată, nu ți se pare *agasant*? Eu, când o prietenă pățește vreo belea, o abandonez *instant*! Știu că sună oribil, dar așa sunt scutită de o mulțime de neplăceri mai târziu! Altfel, întotdeauna fie o să vrea să-i împrumuți bani, fie o să-și deschidă un atelier de croitorie, și tu va trebui să cumperi de la ea tot felul de haine oribile. Sau se apucă de pictat abajururi sau de confecționat eșarfe.

– Deci, dacă mâine mi-aș pierde toți banii, m-ai lăsa baltă?

– Da, scumpa mea, te-aș lăsa baltă. Nu poți spune că nu sunt sinceră! Îmi plac numai oamenii

de succes. Și ai să descoperi că lucrul ăsta e valabil pentru aproape toată lumea – numai că majoritatea nu vor să-l recunoască. Se plâng doar că nu se mai pot înțelege sub nici o formă cu Mary, cu Emily sau cu Pamela! „A devenit atât de *acără* și de ciudată, biata de ea, cu atâtea probleme pe cap!”

– Ce nesuferită ești, Joanna!

– Dau doar din coate, ca toată lumea.

– Eu nu dau din coate!

– Din motive evidente! N-ai de ce să fii meschină când ai niște tutori americani chipeși, în floarea vârstei, care îți plătesc o sumă enormă în fiecare lună.

– Și te înșeli în privința lui Jacqueline, spuse Linnet. Nu e o cerșetoare. Am vrut s-o ajut, dar nu m-a lăsat. E îngrozitor de mândră.

– De ce crezi că ține să te vadă atât de repede? Pun pariu că vrea ceva. Așteaptă doar, și ai să vezi!

– Da, părea entuziasmată de ceva, recunosc Linnet. Jackie se ambala întotdeauna foarte tare. Odată a înfipt un briceag în cineva!

– Ah, de-a dreptul pasionant!

– Era un băiat care chinuia un câine. Jackie a încercat să-l oprească, el n-a vrut, ea l-a tras și l-a smucit, dar el era mult mai puternic, și până la urmă a scos un briceag și l-a înfipt în el. A fost o scenă absolut *îngrozitoare*!

– Cred și eu. Sună tulburător!

În odaie intră camerista lui Linnet. Murmurând câteva scuze, luă o rochie din șifonier și ieși cu ea.

– Ce-i cu Marie? Întrebă Joanna. Se vede că a plâns.

– Biata de ea! Știi că ți-am spus că voia să se mărite cu un individ care lucra în Egipt. Nu aflase prea multe despre el, așa că m-am gândit că ar fi bine să-l verific. S-a dovedit că avea deja soție – și trei copii.

– Cred că-ți faci o mulțime de dușmani, Linnet.

– Dușmani? Linnet păru surprinsă.

Joanna încuviință din cap și se servi cu o țigară.

– Da, dușmani, scumpa mea. Ești înspăimântător de eficientă. Și te pricepi mult prea bine să faci exact ceea ce trebuie.

Linnet râse.

– Nici gând, n-am nici un dușman pe lumea asta.

IV

Lordul Windlesham stătea sub cedrul de lângă Wode Hall, contemplând proporțiile grațioase ale conacului. Nimic nu-i știrbea frumusețea de modă veche – noile clădiri și dependințe se înălțau după colț, nevăzute. Era o priveliște plăcută și pașnică, scăldată în lumina apusului de toamnă. Și totuși, pe măsură ce privea, Charles Windlesham vedea

din ce în ce mai puțin Wode Hall. În fața ochilor îi apărea în schimb tot mai clar o clădire elisabetană mai impozantă, cu un parc vast, pe un fundal mai auster... Conacul familiei sale, Charltonbury. Iar în fața conacului se vedea o siluetă – silueta unei fete cu păr auriu strălucitor și cu un chip însuflețit ce trăda încrederea în sine... Linnet stăpână la Charltonbury!

Lordul se simțea încrezător. Refuzul ei nu fusese nici pe departe definitiv. Era mai degrabă o amânare. Ei bine, el își putea permite să mai aștepte...

Cât de uimitor de bine se potriveau toate! Era, desigur, preferabil să se însoare cu o moștenitoare bogată, dar nu era o necesitate care să-l împingă ca, la o adică, să-și ignore sentimentele. Iar pe Linnet o iubea. Și-ar fi dorit s-o aibă de soție chiar și dacă ar fi fost lipsită de orice mijloace, în loc să fie una dintre cele mai bogate fete din Anglia. Numai că, din fericire, Linnet *era* una dintre cele mai bogate fete din Anglia...

Mintea lordului Windlesham croia tot felul de planuri de viitor. Să obțină poate administrația moșiei Roxdale, să restaureze aripa de vest, să nu mai fie nevoit să-și închirieze cabana de vânatoare din Scoția...

Charles Windlesham visa cu ochii deschiși.

V

Era ora patru când micul automobil hârbuit cu două locuri se opri cu un scrâșnet pe pietrișul din fața casei. Din el ieși o fată – o ființă micuță, zveltă, cu o claie de păr întunecat – care se repezi pe scări și trase zdravăn de clopoțel.

Câteva minute mai târziu era introdusă în sufrageria lungă și impozantă, și un majordom cu față de preot o prezenta pe un ton mohorât potrivit cu slujba sa:

- Domnișoara de Bellefort.
- Linnet!
- Jackie!

Windlesham stătea deoparte, privind cu înțelegere cum mica ființă impetuoasă se aruncă asupra lui Linnet cu brațele deschise.

– Lordul Windlesham – domnișoara de Bellefort, prietena mea cea mai bună.

„O copilă drăguță“, se gândi el – nu chiar drăguță, dar cu siguranță atrăgătoare, cu părul ei negru inelat și cu ochii aceia enormi. Lordul murmură câteva nimicuri politicoase, apoi ieși pe nesimțite, lăsându-le pe cele două prietene singure.

Jacqueline se năpusti îndată asupra lui Linnet – într-un fel care, își aminti aceasta, îi era caracteristic.